

SVĚT V BOUŘI

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ

SVĚT V BOUŘI

SVĚT V BOUŘI

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ

FANTASTICKÁ
EPOCHA

*Šéfovi
navždy*

© Kristýna Sněgoňová, 2022

Cover art and illustrations © Žaneta Kortusová, 2022

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0093-3 (print)

ISBN 978-80-278-1235-6 (ePub)

ISBN 978-80-278-1236-3 (mobi)

ISBN 978-80-278-1237-0 (pdf)

Schody klesaly pod zem déle, než Komorowski čekal.

Sedmadvacet.

Osmadvacet.

Pokoušel se sledovat muže před sebou, nevnímat sténání Lacinové, kterou do podzemí snášel Schlemming, a současně počítat kroky – ale v uších mu šuměla krev a srdce divoce bušilo. Kůže ho pálila při vzpomínce na plameny, které jen kousek za ním škvařily céčka. Potřeboval ze sebe opatrně svléknout propálený oděv a lehnout si do studené vody. Ale na to nebyl čas.

Jednapadesát.

Dvaapadesát.

Začínala ho bolet stehna a ramena nařikala po tom, co se hnal nocí s Lacinovou na zádech, dál a dál až k...

Arše.

Našel ji, tak jak slíbil visegrádkému prezidentovi, Piotru Sobczakovi, a jak tvrdil no-

vobrestskému starostovi, Viktoru Morozovi. Úleva se ale nedostavila. Možná proto, že dokud hledal, všechno se zdálo snazší, i když je u toho pronásledovala céčka. Najít Sieglindinu mytickou Shambalu, jak Archu nazval Sobczak, byl jasný cíl. Když teď Komorowski sestupoval do jejích útrob, uvědomil si, že tady jeho cesta ve skutečnosti nekončí, ale začíná. Že ačkoliv našel, co hledal, na své otázky odpovědi nedostal.

Poslední schod.

Otočil se, aby pomohl Anneliese, ale ta pomoc nepotřebovala. Konečky vlasů měla seškvařené a po celé tváři zaschlou krev, kapitánovy natažené ruky si však ani nevšimla. Zůstalo jich tak málo – dva Němci, Komorowski, Schlemming a Lacinová, která se bez pomoci nedokázala ani postavit, všichni unavení a plní ran. Nakonec se do Archy dostali, ale cena, kterou za to zaplatili, byla vysoká. A možná ne konečná.

Kapitán odhadoval, že jsou přinejmenším padesát metrů pod zemí. Dál od Visegrádu, než se kdy předtím dostal. Byl zvyklý na život v oblacích, a kdyby musel, srovnal by se i se životem na povrchu, ale tohle místo v něm probouzelo tíseň. Uvědomoval si tuncy

půdy nad sebou a při představě, že by se strop prolomil a hlína a kamení je mohly všechny zasypat, se mu začalo hůř dýchat. Světla na zdech jako by okolní tmu jen prohlubovala. Zdálky k němu doléhal rytmický zvuk – určitě nesouvisel se zrůdami, ale Komorowski si přesto vybavil cvakání, jež vydávaly.

Když mu pod podrážkou zapraskal drolící se beton, zachytil kapitán kradmý pohled druhého přeživšího Němce, Stefana Malgera. I on si všiml prasklin v podlaze a rzi zažrané do zábradlí. Ve vzduchu se vznášelo cosi zatuchlého, světla poblikávala a některá nesvítila vůbec. Archa, nebo aspoň to, co z ní zatím zahlédli, měla svá nejlepší léta za sebou.

Muž v čele průvodu se zastavil a obrátil se k nim, takže si ho Komorowski mohl prohlédnout. Vlasy sčesané na stranu, hladce oholené tváře. Šlachovitá postava a prázdné ruce, ale pod pláštěm mohl schovávat cokoli. Možná si uvědomil, že kapitán pohledem pátrá po zbraních, protože ho upozornil: „Nezkoušejte nic hloupého.“

„Prošli jsme polovinu Polska a přišli o deset lidí, jen abychom tohle místo našli,“ odpověděl Komorowski, který mužově angličtině

možná jako jediný z přítomných rozuměl. „Těžko bych si dokázal představit něco hloupějšího.“

Muž škubl koutkem úst. Na zdi za jeho ramenem Komorowski rozeznal chomáč plísně, černé proti bílému plášti. Jedno ze světel zablikalo a zhaslo.

„To ještě neznamená, že to nezkusíte.“

„Nezkusím. Jsem kapitán Gabrysz Komorowski, velitel visegrádského průzkumného oddílu Návrat,“ představil se Komorowski.

Na muže to sdělení neudělalo žádný dojem. „Mluvím vážně.“

„Já taky. Jsme unavení, zranění a daleko od domova. Neuděláme nic, čím bychom si zavřeli dveře, které jste nám tak *laskavě* otevřel.“

„Je tu spousta lidí. Jestli mě zkusíte napadnout nebo...“

Komorowski ho nenechal domluvit. „Jsme tu, abychom s obyvateli Archy jednali, ne jim škodili. A jak jsem řekl a vy sám vidíte, nejsme ve stavu, abychom si to mohli dovolit, ani kdybychom škodit chtěli.“

Chvíli se na sebe beze slova dívali. Vzduch v podzemí jako by ochladl o něco víc. Pach vlhkosti v něm byl skoro dusivý.

Anneliese pomalu, pomaloučku posunula ruku k pistoli. Nemusela rozumět slovům, aby si domyslela jejich význam. I to, že ačkoliv jim muž dveře otevřel, vítání tu nejsou.

„Jsme jen návštěva a jsme si toho vědomi,“ dodal kapitán a rukou Anneliese naznačil, aby toho nechala. „Od nás se nemusíte ničeho bát.“

No tak.

No tak...

„Odevzdáte mi zbraně,“ promluvil nakonec muž. „Potom vám zařídím dekontaminační sprchu a čisté oblečení.“

Kapitán ukázal na Lacinovou. „Potřebuje ošetření, ne nové šaty.“

„A my ji ošetříme, až skončíme s bezpečnostními procedurami.“

„Je zraněná...“

„Slyšel jsem vás už poprvé. Ale vy mě možná ne. Nenechám vás sem zavléct žádný povrchový patogen. Takže ji ošetříme až skončíme...,“ muž zavrtěl hlavou, „... nebo vůbec.“

Komorowski si uvědomil, že udělal krok vpřed, až v okamžiku, kdy ho Malger popadl za paži.

„Archa má větší cenu než jeden život,“ pokračoval muž. „Nemusí se vám to líbit, ale je

to tak. Ta žena potřebuje zdravotní péči a jediný, kdo oddaluje její poskytnutí, jste vy.“

Kapitán zaváhal.

Lacinová za ním zanaříkala.

„Pomůžou jí?“ zeptal se Schlemming.

Komorowski se ohlédl.

Mladý průzkumník měl vlasy spleené krví vlastní i cizí, zatínal zuby a nechápal, v čem je problém. Kapitán nedokázal odhadnout, jak vážně je Lacinová zraněná ani jak dlouho bez pomoci vydrží. Nevěděl, kolik lidí v Arše je, jak jsou vybavení a jaká jsou tu bezpečnostní opatření. Mohl riskovat buď jeden život, nebo všechny, pokud si muž svou vstřícnost rozmyslí.

Malger, jenž si to uvědomoval také, mu lehce stiskl paži.

„Dobře,“ procedil kapitán skrze zuby, „ale rychle.“

„To záleží na vás.“

Bezpečnostní dveře.

Jedny.

Druhé.

Muž je zavedl do místnosti, kde si navlékl rukavice, a potom jim vzal zbraně a uložil je do kovových polic podél stěn. Ani nevynadal zásobníky a neprohlédl komory. Mohlo to

znamenat jak to, že zbraním nerozumí, tak i to, že nemá strach, protože si je jistý převahou. Kapitán netušil, co z toho je správně, a to vědomí jen stupňovalo jeho nervozitu.

V místnosti, která Komorowskému připomínala visegrádkou márnici, byla větší zima než na schodech. Dva transportní vozíky, odtokový žlab v dlaždičkové podlaze, zašlé bílé zdi, kovové police s nepopsanými krabicemi. Jedno ze světel nesvítilo, ve druhém praskala přepálená vlákna žárovky. Zdálo se, že si tu dekontaminační sprchu už dlouho nikdo nedával, a i to možná vysvětlovalo uvítání, kterého se jim dostalo.

Komorowski ostatním vysvětlil, co muž chce, napřed slovansky, aby uklidnil Lacinovou, potom to zopakoval německy pro Anneliese s Malgerem. Schlemming namítal to, co si kapitán uvědomoval sám – *ona ale nemá čas* –, jenže pochyboval, že silou něčeho dosáhnou. Protože oni nepotřebovali jen ošetření, potřebovali Archu se vším, co v ní bylo. Jejím nalezení už obětovali víc než jeden život, ale to Komorowski nemohl vyslovit nahlas. Neměl si to ani pomyslet, a přesto...

Anneliese Lacinovou svlékla za umělohmotným závěsem a potom jí pomohla ospr-

chovat se. Komorowski se pokoušel nevnímat zasténání pokaždé, když se Němka dotkla některé z ran, a raději se soustředil na ty vlastní. Popáleniny bolely, čerstvé strupy praskaly a krvácely. Studená voda možná obsahovala speciální detergent, ale Komorowski o tom pochyboval – na povrchu strávil spoustu dní a jediné nebezpečí, se kterým se tam setkal, byla céčka. Kdyby se tam mohli nakazit něčím, co ve Visegrádu nebylo, prezident by o tom věděl a Návrat taky. Přesto ho kůže páčila, jako by se poléval louhem.

Zatímco se utíral do papírového ručníku, jejich hostitel posbíral odložené šaty a postupně je naházel do otevřených dvířek v zadní části místnosti. Zavanulo z nich horko. Komorowski sledoval, jak v ohni mizí jeho rozleptaná vesta a jedna po druhé i boty. Přetržení pouta s Pospolitostí ho nebolelo – k ničemu z toho, do čeho ho oblékala, neměl vztah, jako trestanec si nezasloužil ani „Bůh s tebou“ vyražené na přezce opasku –, pouze když se Archan natáhl po hodinkách, lehce, ale jasně zavrtěl hlavou.

Chvíli na sebe hleděli, potom muž ruku stáhl.

Připravil jim nové oblečení, kalhoty a trička a jednoduchou nazouvací obuv, aniž se jich

zeptal na velikost. Všechno bylo cítit zatuchlinou, boty Komorowského tlačily a v šatech z tenké látky se cítil jako nahý. Úkosem pohlédl k polici, na které spočívaly jejich zbraně. Nemusel se té své vzdát, mohl Archana donutit, aby Lacinové pomohl.

Ale...

Prsty ho začaly svrbět, a tak je schoval do dlaní. Nezbyvalo než doufat, že se nestane nic, a přitom počítat s tím, že se stane všechno.

Brunetka s paží přehozenou přes Anneliesin krk upřela na Komorowského zrak. Levé bělmo měla rudé, z nosních dírek se jí drotila zaschlá krev a tenoučkým trikem začala prosakovat tmavá skvrna. Lacinová zatínala zuby a ruku si tiskla mezi žebra, ale to k zastavení krvácení nestačilo. Schlemming Anneliese pomohl a podepřel zraněnou z druhé strany.

„Teď už se o ni postaráte?“ Komorowski se snažil zachovat klid. „Protože jestli ne, umře tady.“

Muž se na Lacinovou ani nepodíval. Otevřel pouzdro s několika skleněnými ampulemi a sundal kryt z hrotu stříkačky. Jednu z ampulí nabodl a natáhl obsah do válce. „To se snad nestane.“

Kapitán se prudce nadechl nosem a nastavil předloktí. Archan mu injekci vpíchl pod kůži a s další ampulí se přesunul k Malgerovi.

„Jak dlouho to ještě bude trvat?“ nevydržel to Schlemming.

Komorowski zavrtěl hlavou.

Lacinová se kousla do promodralého rtu, když jí muž obracel ruku.

A pak se najednou daly věci do pohybu.

Muž stiskl tlačítko na zdi a dveře na druhém konci místnosti se otevřely. Vstoupili jimi dva muži a dívka s rudými vlasy a tváří posetou pihami tak hustě, až se v přítmí podzemní místnosti zdála hnědá.

Zatímco muži pomáhali Lacinové na vozík a přitom jí prohlíželi rány, rudovláska se na jednoho po druhém usmála. „Vítám vás v Arše!“

Malger nakrčil obočí. Anneliese se tázavě podívala na Komorowského.

Rudovláska se zarazila. „To už jste asi slyšeli, nebo ne? Podle toho, co jsme viděli na kamerách, soudím, že Martinovo uvítání za moc nestálo.“

„Mohla sis je nahoře vyzvednout sama.“

„Chtěla jsem, ale službu jsi měl ty.“

Muž si založil ruce na prsou. „Víš co?“

„Co?“

„Myslím, že ti nerozumí. Aspoň většina z nich.“

Dívka si přitiskla ruku na ústa. „Promiňte. Mám mluvit polsky? Německy? Nebo... rusky?“

„Rusky už nikdo nemluví,“ utrousil Archan koutkem úst.

Schlemming zastavil muže, kteří s vozíkem vyrazili ke dveřím. Prudce oddechoval, ruce zaťaté v pěst. „Kam ji vezete?!“

„Jen do nemocnice,“ odpověděla rudovláska bezchybnou němčinou. „Jestli chcete, jděte s nimi.“

„Odkdy rozhoduješ o tom, kam je pustíme?“ ohradil se jejich hostitel.

Jeden z mužů u vozíku se na Schlemminga obrátil: „Slyšels, příteli? Buď pojď taky, nebo uhni.“

Protože na rozdíl od dívky mluvil anglicky, Komorowski Schlemminga pobídl: „Běž s ní a nech se ošetřit.“ A ačkoliv si tím nebyl jistý, slíbil: „Přijdeme za vámi.“

Mladý průzkumník kývl a vyšel s muži z místnosti. Kapitán si nemohl nevšimnout, že přitom držel Lacinovou za bezvládnou ruku.

Rudovláska se na Komorowského otočila. „Angličtina je tedy v pořádku? Protože mluvíme spoustou jazyků. Jestli chcete, můžeme...“

„Rád bych mluvil německy,“ rozhodl kapitán. Zůstal tu sám s Anneliese a Malgerem a ti, nakolik věděl, jinou než rodnou řeč neovládali. „Jestli vám to nevádí.“

„Naopak! Ještě nikdy jsem neslyšela skutečné Němce.“ Dívka zavrtěla hlavou a na chvíli jako by ji měla v jednom ohni. Takovou barvu vlasů měla i Sieglinde, ale ve srovnání s ní působila rudovláska jako dítě. „Uchovááme tu jazykové podoby jednadvacátého století a lidé na povrchu si zatím vytvořili spoustu nových slov, takže možná nebudeme rozumět všemu, ale budeme se snažit. Jsem Julija Azarenková, zástupkyně vedoucí lingvistické sekce Archy.“

„Gabrysz Komorowski, Anneliese Urselová, Stefan Malger,“ představil Komorowski všechny přítomné členy Návratu. „Jak je to tu velké? Kolik vás tu je?“

„Moment, moment.“ Na rozdíl od Julije, která se chovala, jako by ji těšilo, že tu jsou, muž, jenž je do Archy pustil, nedával najevo žádnou radost. „Myslíte, že vám to jen tak řek-

neme, Gabrysi Komorowski? Řekněte nám spíš, jak jste nás našli a co po nás chcete.“

„Není to jasné?“ Julijin už tak vysoký hlas poskočil. „Už to začalo!“

Na okamžik se v místnosti rozhostilo ticho rušené jen bzučením světla. I když Annelie se němčině rozuměla, tázavě se na Komorowského podívala.

„Ale prosím tě,“ namítl muž. „Šest generací Archanů čekalo, až se to stane, a dočkáme se my?“

„Na Zemi je jen jedna Matka, počty lidí se stabilizovaly a zamoření Ruska a Číny by mělo touhle dobou klesnout na přijatelnou mez. Určitě už se snaží...“

„Promiňte, až se stane co?“ přerušil je Malger.

Julija se na něj otočila – tváře poseté pihami jí zčervenaly vzrušením.

A Komorowského se začala zmocňovat plíživá obava...

Rudovlásčin hlas nebyl víc než vzrušený šepot, ale on jí přesto rozuměl. „Přece návrat na zem.“

Část první

NAHOŘE

1.

Umřu tu.

Ta myšlenka Baldura zasáhla jako rána palicí. Byla nečekaná, a přesto mu dávala smysl.

Umřu vyčerpáním.

Dva policisté v černobíle kostkovaných baretech nastoupili do výtahu jako první. Nedomáhal se ani usmát, aby je povzbudil. Otočil se k nim zády a zhluboka se nadechl. Zrak upřel na škrábanec na jinak neporušeném kovu vnitřních dveří a umínil si, že z něj nepustí oči, dokud se nedostanou na dno konstrukce. Bude myslet jen na to, jak se tam vzal, a ne na to, co ho čeká dole.

Jenže cesta k povrchu byla dlouhá, hučení ocelových lan monotónní a vzduch ve výtahu dusný. Baldura se začala zmocňovat malátnost a škrábanec na dveřích jako by poskakoval sem a tam. Přeléval se jako masa lidí, která se snaží dostat blíž, blíž, blíž...

Jeden z mužů za Baldurem zakašlal a potom se kabina znovu ponořila do ticha.